

volby a to že se v daném případě nestalo, protože st-1 podal odvolání u státního zastupitelství v B. a na poštu že bylo dáno tímto úřadem a ne st-lem, nebo z jeho podnětu, tvrdí stížnost opak.

Nss nemohl uznati stanovisko žal. úřadu správným.

Z posléz cit. ustanovení jest zřejmo, že, byl-li opravný prostředek (odvolání) zaslán poštou, za den podání opravného prostředku se nepokládá již podle zákona samého den, kdy toto podání došlo příslušného místa podacího, t. j. předsedy disc. komise I. stolice, nýbrž den, kdy opravný prostředek byl podán na poštu za účelem dopravy k příslušnému místu podacímu. Služební pragmatika převzala tu zásadu, která platí v četných jiných oborech řízení, na př. dříve podle § 1 odst. 3 zák. č. 101/1896 ř. z. pro opravné prostředky proti rozhodnutím a opatřením úřadů politických, resp. nyní § 75 odst. 2 správ. řádu č. 8/1928 Sb., nebo § 89 odst. 1 rak. org. zák. pro soudy č. 217/1896 ř. z., pro řízení v záležitostech občansko-právních (srovn. § 7 cis. pat. č. 208/1854 ř. z.) a § 6 rak. tr. ř. č. 119/1873 ř. z. ve znění zák. č. 142/1912 ř. z. resp. zák. č. 1/1920 Sb. a j. Tak jako tyto zákony, ani služební pragmatika, nečítajíc dny poštovní dopravy do lhůty k opravnému prostředku, nečiní v § 151 odst. 2 rozdílu mezi případy, kdy strana sama poslala opravný prostředek poštou příslušnému úřadu jako místu podacímu a mezi případy, v nichž úřad, který není příslušným místem podacím, odevzdá poštovní dopravě došlý jemu opravný prostředek. Dlužno tedy řídit se právní zásadou: Ubi lex non distinguit, nec nostrum est distinguere, . . . a jest lhůta odvolací zachována, ať podání odvolání na poštu v poslední den odvolací lhůty § 133 služ. pragm. provedeno kým-koli, tedy i když — jako v daném případě — stalo se tak nadřízeným služebním úřadem st-lovým (srov. Boh. A 6306/27) jako nepříslušným místem podacím. — — —

Č. 11.273.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní. — Zemědělství: * Osoba zaměstnaná při chovu plemenných býků je zemědělským zaměstnancem ve smyslu § 25 odst. 1 zák. č. 221/1924 Sb.

(Nález ze dne 12. května 1934 č. 9752.)

Prejudikatura: Boh. A 2225/23; srv. Boh. A 2747, 2938/23, 3212, 3226/24, 8552/30.

Věc: Zemědělská nemocenská pojišťovna pro politické okresy l.-ský a z.-ský se sídlem v L. proti zemskému úřadu v Brně o pojistnou příslušnost.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: K žádosti stěžující si pojišťovny rozhodl okr. úřad v Litovli, že Anna M., zaměstnaná jako ošetřovatelka býků u spolku chovatelů hovězího dobytka v L. a pojištěná pro případ nemoci, invalidity a stáří u okr. nemoc. pojišťovny v Zábřeze, má býti pojištěna u stěžující si pojišťovny. Z tohoto rozhodnutí odvolala se okr. nemoc. pojišťovna

v Zábřeze. Nař. rozhodnutím zem. úřad v Brně jejímu odvolání vyhověl, výměr okr. úřadu v Litovli zrušil a vyslovil, že A. M. jest pojištěním příslušna k okr. nemoc. pojišťovně v Zábřeze, s tímto odůvodněním: Za zemědělský podnik dlužno považovati ten podnik, jehož předmětem jest zužitkování, resp. vzdělávání vlastní nebo najaté půdy podnikatelovy na jeho účet k docílení plodin. Podstatným pojmovým znakem zemědělského podniku je vzdělávání půdy k docílení plodin. Ve sporném případě ide o spolek chovatelů hovězího dobytka v L., který tvoří volné zájmové sdružení, který jest podnikem zcela samostatným, omezujícím se jen na chov plemenného dobytka. Nelze proto tento podnik hodnotiti jako podnik zemědělský, ježto zde chybí onen podstatný pojmový znak zemědělského podniku. Nelze proto ani zaměstnankyni v tomto podniku považovati za zaměstnankyni zemědělskou, a jest tedy pro její pojištění příslušná jen okr. nemoc. pojišťovna v Z.

Na toto rozhodnutí jest podána stížnost, o které nss uvažoval takto:

Z vylíčeného děje jest zřejmo, že v tomto sporu jde toliko o otázku, zda A. M., podléhající nesporně sociálnímu pojištění podle zák. č. 221/24 Sb., jest podrobena pojistné povinnosti u stěžující si zemědělské nemocenské pojišťovny či u zúčastněné okr. nemoc. pojišťovny v Z. Právním pramenem, z něhož nutno čerpati odpověď na tuto spornou otázku, jest předpis § 25 zák. č. 221/1924 Sb., jenž v 1. odst. ustanovuje: »Zaměstnanci zemědělství a lesní, kteří nejsou pojištěni u žádné z nemocenských pojišťoven uvedených v §§ 26—29, jsou pojištěni u zemědělské nemocenské pojišťovny, v jejímž obvodu vykonávají práce nebo služby uvedené v § 2.« Definice pojmu zemědělského zaměstnance, o jakého tu jediné běží, cit. zák. nepodává. Podle stálé judikatury (sr. Boh. A 2225, 2747, 2938/23, 3212 a 3226/24, 8552/30 a j.) dlužno rozuměti zemědělským zaměstnancem, povinně pojištěným ve smyslu cit. zákonného ustanovení, takovou osobu, jež vykonává práce v podniku zemědělském. Rozhodnou jest tedy vždy jen objektivní povaha podniku. Právně bezvýznamným jest při tom subjekt, jemuž zemědělský podnik náleží. Jde nyní o to, jak možno definovati pojem »zemědělský podnik«. Zákon sám pojem zemědělství blíže nijak neurčuje. Dlužno je proto vykládati jen podle vlastního smyslu toho slova v obecné mluvě v souvislosti s ostatním obsahem zákona a podle jasného úmyslu zákonodávce (§ 6 o. z. o.). Obecně rozumí se pak zemědělstvím v nejširším slova smyslu veškerá výroba rostlinná a živočišná, k níž náleží i chov zvířectva, jenž tvoří nevyhnutelnou součástku zemědělské výroby. Stejně vykládá pojem zemědělství i věda národohospodářská (viz Dr. Cyril Horáček: Učebnice národohospodářské politiky, oddíl druhý: Politika zemědělská a ostatních druhů prvovýroby, str. 8). Nelze proto souhlasiti s právním názorem žal. úřadu, který definuje v nař. rozhodnutí zemědělský podnik jako podnik, jehož předmětem jest zužitkování, resp. vzdělávání vlastní nebo najaté půdy podnikatelovy na jeho účet k docílení plodin, ježto definice takto vymezená jest pro daný spor úzká. Ona, přidržujíc se příliš obou slovních složek výrazu »zemědělství« dopadá sice na nejobvyklejší a nejrozšířenější zemědělská podnikání, jakými jsou na př. rolnictví, lesnictví a zahrádnictví, nepostihuje však ostatních prvovýrobních činností, které podle uvedené definice zemědělství z činností zemědělských vylučovati

nelze. Takovou činností jest zajisté také chov dobytka (sr. nález Budw. 3781/1905 A), ať na žír či na plemeno. Jest pravda, že nss ve shora cit. nálezech definoval zemědělský podnik stejně jak to činí žal. úřad v nař. rozhodnutí. Stalo se tak zřejmě proto, že s touto definicí bylo možno úplně vystačiti v konkrétních sporech těmito nálezy řešených, neboť v nich šlo toliko o to, zda lze pokládati za zaměstnance zemědělské zaměstnance vodního družstva, jehož účelem je meliorace půdy (Boh. A 2225/23), hospodářského, skladištního družstva (Boh. A 2747/23), rolnického, mlýnského, pekářenského družstva (Boh. A 2938/23 a 3212/24), domácnosti vlastníka velkostatku (Boh. A 3226/24). Šlo tedy ve směr o zaměstnance v podnicích, ve kterých předmětem jich nebylo zužitkování, resp. vzdělávání půdy k docílení plodin, takže postačil již tento důvod k tomu, aby podle definice zemědělského podniku pro tyto konkrétní případy zkonstruované bylo uznáno, že oni zaměstnanci nejsou zemědělskými, a že proto nejsou podrobeni pojistné příslušnosti u zemědělské pojišťovny. Při tom nutno poznamenati, že již v nál. Boh. A 2225/23 byl také chov dobytka uznáván za činnost zemědělskou, jak plyne z toho, že se tam praví výslovně: »Obecně rozumí se zemědělstvím — nehledě k chovu dobytka — zužitkování, resp. vzdělávání půdy zemské k docílení plodin«.

V daném případě jde podle nesporných zjištění žal. úřadu o osobu zaměstnanou u sdružení chovatelů plemenných býků, která je ošetřuje, tedy o zaměstnance v podniku, jehož předmětem jest chov býků určených k rozplemeňování hovězího dobytka, nutného k provozování racionelního vzdělávání půdy. Nutno proto tento podnik podle toho, co bylo shora uvedeno, pokládati za podnik zemědělský, a A. M. za zaměstnankyni zemědělskou ve smyslu § 25 zák. č. 221/24 Sb., podrobenou podle tohoto ustanovení pojistné povinnosti u zemědělské nemocenské pojišťovny.

Č. 11.274.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní. — Řízení správní: * Jestliže pojišťovna, požadující pojistné ve smyslu § 16 zák. č. 221/1924 Sb., požadavek svůj neindividualisuje, není zaměstnavatel povinen nesprávnost předpisu konkrétními okolnostmi prokazovati, nýbrž stačí, když všeobecně správnost jeho popře.

(Nález ze dne 15. května 1934 č. 19.165/31.)

Prejudikatura: Boh. A 8960/30, 9105/31, 9581/31, 9590/32 a 9736/32.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Uherském Hradišti proti zemskému úřadu v Brně o doplatek pojistného.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním výměrem z 24. dubna 1928 předepsala okr. nemoc. pojišťovna v Uherském Hradišti firmě Bratří H., stavební kancelář v B., za příspěvkové období od 1. září 1922 do 31. prosince 1927 pojistné nemocenské částkou 51.903 Kč 87 h a pojistné invalidní a starobní částkou 10.419 Kč 03 h, úhrnem 62.322 Kč 90 h s odůvodněním,